

Pedagógusnapra

1996-ban fogadták el a pedagógusok jogairól szóló határozatot, melynek következtében minden év június első vasárnapján lehetőségünk nyílik megköszönni pedagógusainknak az értünk végzett oktató-nevelő munkájukat. Ez a nap nemcsak a tanároké, gondolnunk kell az óvó nénikre és a kollégisták életében talán a legfontosabb szerepet betöltő nevelőtanárookra is. Ők voltak azok, akik 4-5 évre szüleink helyett szüleink lettek.

Mindenki találkozott már jobb vagy kevésbé jó tanárokkal, de egy dolog közös bennük: mindegyikük arra törekedett, hogy mi minél többet fejlődjünk, és ennek köszönhetően könnyebben haladjunk előre az életben a kitűzött céljaink felé.

Gyermekkorunk meghatározó személyiségei az óvó nénik, a dadus nénik, valamint az általános iskolás tanáraink voltak. Ők már kisgyermekkorban megalapozták a tudásunkat és a világnézetünket. Ez az évek során sok minden és sok mindenki hatására változott, s tanáraink ezt a változást próbálták/próbálják a megfelelő úton tartani, ameddig lehetőségük van rá. Középiskolában, amit a tanárok neveltlenségnek tartottak, lehet, hogy csak annak volt a következménye, hogy nem sikerült kivívniuk a tiszteletünket. Vannak olyan tanárok, oktatók, akik alapvetőnek tartják, sőt mi több, el is várják azt, hogy tiszteljük őket, hogy elfogadjuk az ő világnézetüket. Csak azt tartják elfogadhatónak, hiába támasztjuk alá példákkal az ellenkező lehetőségeket. Sajnos volt szerencsém nem is egy olyan pedagógushoz, aki megkövetelte a tiszteletet, de meg sem próbálta kiérdekelni azt. Ha meg is hallgatta a diákokat, nem akarta meghallani, hogy esetleg nem neki van igaza, hanem a diáknak.

Úgy gondolom, hogy akkor beszélhetünk jó pedagógusról, ha az adott tanár segíti a diákját, és ha valamelyik tanulója nem ért egyet a döntésével, világnézetével, nem erőlteti rá a saját nézőpontját, hanem próbálja megérteni, elfogadni az eltérő véleményt. Szerintem akkor jó egy tanár-diák kapcsolat, amikor a diák nem fél ellentmondani a tanárnak, természetesen csak bizonyos keretek között, vagy a diák bármilyen problémáját bátran megoszthatja a nevelőjével, és közösen kereshetik a megoldást.

Nem könnyű a fiatalokkal bánni, de a társadalomnak és a világnak szüksége van képzett, tehetséges és lelkiismeretes pedagógusokra, akik a jövő generációit nevelik és formálják. Becsüljük meg pedagógusainkat, és minden évben emlékezzünk meg az értünk végzett kemény munkájukról.

Minden diáktársam és a magam nevében is köszönjük áldozatos munkájukat!

Ruszin Éva (volt KZs-s diák)